

KUSURSUZ SUÇ

Jack Rankin'in burnu çok iyi koku alırdı. Sabahları okula girerken, bazen daha kapıdayken bir an durup, içeriden gelen havayı içine çeker ve öğleyin kafeteryada ne yemek çıkacağını, çilekli mi yoksa portakallı jöle mi olacağına varana kadar söylerdi hemen. Okul sekreterinin parfüm sürmüş olduğunu, ikinci kattaki öğretmenler odasında, masanın üstünde açık bir çörek kutusu durduğunu da anlayabilirdi.

Bu pazartesi sabahı Jack'in burnu özellikle tetikteydi. Özel bir proje üzerinde çalışıyordu: Balonlu sakız projesi. O gün yapacağı şey, bir haftalık araştırma ve planlamanın sonucuydu.

Jack bu projeye günler öncesinden, bütün okuldaki sıra ve masa altlarını gizlice inceleye in-

celeye, çiğnenip yapıştırılmış sakızların en iğrençinin hangi cins olduğunu anlamaya çalışarak başlamıştı. Birkaç koklama denemesi yaptıktan sonra, artık bir masa ya da iskemlenin altında sakız olup olmadığını anlamak için bakmasına bile gerek kalmamıştı. Meretin kokusu hiçbir sınıfta peşini bırakmıyordu. Aklını sakızla bozmuştu. Her yerde sakız kokusu alıyordu: Otobüste, koridorlarda, bir dolabın önünden geçerken, bir sınıfa girerken.

Sonunda Jack karpuz aromalı BalonluNefaset'te karar kıldı. Evrendeki en kokulu sakız bu olmalıydı. Bir iskemle ya da masanın altına yapıştırıldıktan haftalar sonra bile o iğrenç, tatlı kokusuyla belirgin koyu kırmızı rengi kolayca ayırt edilebiliyordu. Ve BalonluNefaset'lerin bütün çeşitleri kesinlikle mevcut sakızların en yapışkanıydı. Jack'in tahminine göre bunlar, Bazuka marka sakızlardan üç kat daha yapışkandı.

Jack, kurduğu sakızlı kumpasın son aşamasına o günün üçüncü saatindeki beden eğitimi dersinde geçti. Bay Sargent onları, gelecek haftaki mil koşusuna hazırlanmaları için, serin ekim havasında sürat koşusu yapmaya, dışarı çıkarmıştı. Dersin sonunda Jack'in ağzında, azami yapışkanlık derecesinde çiğnenmiş dört sakız vardı. Kokuları neredeyse onu bayıltacaktı.

Jack bir sonraki dersine girmeden önce, Bay Sargent'in çevresinde geniş bir çember çizerek, dolabına gitti. Ağzındaki sakızı evden getirdiği bir sandviç torbasına tükürdü. Torbanın içinde sakızın naylona yapışmasını engellemek için iki üç kaşık su vardı.

Jack torbayı sıkıca kapatıp cebine tıktırdı ve hemen ağzına iki sakız daha atıp çiğnemeye başladı.

Fen dersi boyunca bu iki sakızın ardından iki tanenin daha hakkından geldi ve öğle tatilinde de dört tane çiğnedikten sonra, matematik dersinde bile bir tane çiğneyebildi. Bayan Lambert'in dersinde bunu yapmak ciddi bir başarıydı.

Müzik dersine girdiğinde, kot pantolonunun cebindeki naylon torbada –hepsi de sıcak, yumuşak ve yapışkan– çiğnenmiş on üç tane sakız birikmişti.

Pazartesi öğleden sonraki müzik dersi sınıfı, operasyonunu gerçekleştirmek için en ideal yerd. Sınıfın öne doğru alçalan dört kademesi vardı. Öğrencilerin yerleri sabit değildi ve Bay Pike her zaman çocukları önden arkaya doğru oturturdu. Zil sesinin yankısı dinmek üzereyken kapıdan içeri giren Jack, arka sırada oturmayı garantilemiş oldu. "Dev Jed" diye de bilinen Jed Ellis'in tam arkası-

na yerleşti. Böylece, hiç çabalmasına gerek kalmaksızın Bay Pike'tan tamamen gizlenmiş oldu.

Arka sırada ondan başka bir tek, altı iskemle ötedeki Kerry Loomis vardı. O da saklanarak, yarım kalmış bir ödevini bitirmek için defterinin üstüne eğilmişti. Jack, Kerry'ye biraz kesikti. Normal bir gün olsa onun dikkatini çekmeye çalışır, onu güldürüp gösteriş yapardı. Ama o güne normal bir gün denemezdi.

Bay Pike sınıfın ön tarafındaydı. Duvar piyanosunun önünde bir eliyle melodiyi çalarken, öbür elini havada sallayarak, yerinde duramayan beşinci sınıflara avaz avaz şarkı söyletmeye çalışıyordu.

Jack Rankin'in de koroyla birlikte şarkı söylemesi, sonbahar konseri için bu yeni şarkıyı öğrenmesi gerekiyordu. Ancak şarkı, havada özgürce süzülen, mutlu kartallar üzerineydi; Jack'in o andaki ruh haline hiç uymuyordu.

Jack eğilip torbayı ağzına yaklaştırarak, on üç sakızın hepsini birden son bir kez çiğneyip yumuşatmak üzere ağzına tıktı; golf topundan büyük bir öbek oluşturmuşlardı. Bir gözü saatte, onu nihai kıvamına getirmek isterken, neredeyse öğürecekti.

Dersin bitmesine bir dakika kala artık Bay

Pike da şarkıya katılmış, deli gibi kafasını sallayarak çocukları var güçleriyle söyletmeye çalışıyordu. Sınıf, şarkının “gökyüzü” sözcüğünde yüksek perdeye çıkarken, Jack de eğilip kocaman sakız yumağını ağzından nemli eline çıkardı ve önceden planladığı gibi, kapaklı sıranın altına yapıştırmaya başladı.

Yumağı önce sıranın ön dış kenarına yapıştırıp, irice bir parçasını karşı köşeye doğru çekti. Sonra da çapraz köşeye uzattı ve bu işlemi sürdürerek yapış yapış, büyük bir çarpı oluşturdu. Sakızı, yapışkan, kokulu bir ağ ören örümcek gibi, çemberler çize çize ortaya doğru ilerletti.

Zil çalınca Jack ayağa kalkıp, sakızın son parçasını sıranın altından aşağı doğru çekti ve metal iskemlenin ortasına yapıştırdı. Böylece sakızın yapışkan bir tutamı, oradan sıranın altına doğru uzanmış oldu.

Kusursuz bir suçtu bu.

Müzik odasının arka tarafı pis bir şekilde buram buram karpuz aroması kokuyordu artık. Hele o iskemlenin üstündeki parça yok mu? Dâhiyeydi. Jack koridora çıkarken, zalim bir ifadeyle hafifçe sırtıyordu.

O gün iki ders daha olduğu için çocuklardan biri bu pislği *mutlaka* fark edecekti –hemen o

gün öğleden sonra. Bay Pike'ın, kimse bu nesneye bulaşmasın diye sırayı kenara çekmesi gerekecekti. Sonra da, yarına kalmadan bunu temizleyecek *birini* çağırmak zorundaydı.

Böylece *birisi* sınıfları süpürüp, çöp kovalarını boşaltıp, yazı tahtalarını temizleyip, merdivenlerle koridorları paspaslayıp, girişteki halıları sildikten sonra, yine o *birisinin* ıspatula ve bir kutu çözücü bulup bu yapış yapış, iğrenç kokulu sırayı salı sabahına kadar hazır etmesi gerekecekti. Çok pis bir iş olacaktı, ama *birisi* bunu yapmak zorundaydı.

İşte, Jack bu kişinin kim olacağını gayet iyi biliyordu. O, hemen herkesin John dediği, Hade-me John'du.

Okuldaki bütün öğrenciler içinde onu John diye çağırmayan tek çocuk, Jack'ti. Jack ona başka bir isimle sesleniyordu.

Jack ona *baba* diyordu.

NE OLMAK İSTİYORSUN?

Normalde hiç kimse Jack'in bir sıraya zarar vereceğini düşünemezdi. Ama bu yıl, ne Jack ne de herhangi bir sınıf arkadaşı için normal bir okul yılı olmuştu.

Huntington kasabası gittikçe büyüyor, buraya sürekli, çocuklu yeni aileler yerleşiyordu. Kasabada sanki sandalye kapmaca oynanıyor gibiydi; çocuk sayısı fazla, sınıf sayısı yetersizdi.

Dokuzuncu sınıftan on ikinci sınıfa kadarki çocukların yeri sabitti. Onlar kasabanın batı ucunda yapılan yeni liseye geçmişlerdi. İlkokul binası ise hâlâ iyi durumdaydı, ama artık ancak yuvadan üçüncü sınıfa kadarki çocuklara yetebilecek büyüklükteydi.

Jack'i ve aradaki sınıflarda kalan öteki çocuk-